

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΙΝΔΑΛΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΥΡΕΤΟΥ

Ἡ Παράσχω τιμωρήθηκε γιὰ τὴν ἀνυποταξία της καὶ τὴν κρυφὴ φυγὴ της. Τιμωρήθηκε σκληρὰ καὶ πλήρωνε τὸ λάθος της ἐκεῖνο κάθε ἡμέρα. Ἀλλὰ ὅσο κι' ἂν τιμωρήθηκε, ποτέ της δὲν λησμόνησε τὴν ἡμέρα τῆς φυγῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας της, πού χιλιόχρωμη κι' ὠραία, παρουσιαζότανε μέσα στὶς ἄλλες τὶς ἡμέρες τῆς ἀθλιᾶς της ζωῆς.

Κι' ἐσκέπτετο νὰ φύγῃ πάλι, νὰ θρῆ γιὰ λίγες ὥρες φρούτα καὶ θατόμουρα, λουλούδια, ἥλιο, πεταλούδες καὶ νεράκια νὰ κυλοῦν. Γάργαρα νερὰ καὶ φυλλαράκια πράσινα. Νὰ θρῆ τὶς μούρες καὶ τὰ θύσσινα, πού τόσο τῆς ἔμοιαζαν, τόσο τῆς ἀρέσανε, τόσο τὴν ἀγαποῦσαν καὶ τόσο καὶ αὐτὴ μαζί τους συνεννοεῖτο καλά!

Καὶ τὸ εἶχε περὶ ἀποφασίσει νὰ ξαναφύγῃ, νὰ φύγῃ, νὰ φύγῃ, ὅταν μπορέσῃ... Μὰ δὲν ἐπρόφθασεν ἡ μαύρη.

Μιὰ ἡμέρα ἔπεσε μὲ πυρετό.

— Πάλι τεμπελιὲς ἔχουμε; τῆς εἶπεν ἡ κυρά της, σπρώχνοντας τὴν μὲ τὸ πόδι της νὰ σηκωθῇ.

Ἐκεῖνη σούρθηκε λιγάκι, μὰ πάλιν ἐσωριάστηκε κάτω. Πάλι προσάθηκε νὰ κινηθῇ, μὰ πάλι δὲν μποροῦσε. Τὸ πρόσωπό της ἦταν ἀναμμένο, κόκκινο σὰν τὴ φωτιά. Τὰ μάτια της θολὰ καὶ ἔκαιγε ἡ ἀναπνοή της.

— Τεμπελιὲς, τεμπελιὲς, ξανάπε ἡ κυρία Ρούφουλα. Ἀλλὰ γρήγορα κατάλαθε ὅτι δὲν ἦσαν τεμπελιὲς. Καὶ τὴν ἀφίση νὰ κοιτῆται στὸ στρῶμα.

Ἐνας πυρετός, μιὰ μεγάλη λαύρα, ἔλυωνε τὸ βασανισμένο τὸ κορμάκι τοῦ ἄμοιρου τοῦ κοριτσιοῦ. Τ' ἀφήσανε δυο-τρὶς ἡμέρες μῆπως τοῦ περάσῃ, ἀλλὰ αὐτὸ, ὅσο πήγαινε καὶ χειρότερε.

Τώρα δὲν αἰσθανότανε διόλου, κι' ὄλο παραμιλοῦσε, καλῶντας χαϊδευτικὰ τὸ Γούλη νὰ τῆς δώσῃ θύσσινα καὶ μούρες, ζητώντας τὸν πατέρα της καὶ τὰ μικρά της τ' ἀδέρφια, πού εἶχε καιρὸ πολὺ νὰ τὰ ἰδῇ... Καὶ ἄλλοτε στὰ παραμιλητά της ταράζονταν καὶ σηκωνότανε νὰ φύγῃ, σὰν κάτι κακὸ νὰ τὴν κυνηγοῦσε, σκούζοντας: «Ποτέ, κυρούλα μου, ποτέ, ποτέ, πού δὲν τὸ ξανακάνω» καὶ ἄλλοτε ἔλεγε, τραύλιζε, λόγια ἀκατάληπτα, χωρὶς ἀρχὴ καὶ τέλος, χωρὶς εἶρμό καὶ ἔννοια, στοῦ πυρετοῦ τῆ λαύρα.

Τότε καὶ ἡ κυρία της φοβήθηκε καὶ μιὰ φορά, πού εἶδε νὰ περνᾷ ἀπὸ τὸ δρόμο ὁ γιατρός, τὸν φώναξε σιγά-σιγά νὰ ἀνεβῇ ἀπάνω.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ γιατρός.

— Ἐλάτε μιὰ στιγμή, γιατρέ.

— Εἶνε κανένας ἄρρωστος;

— Νὰ, κείνο τὸ γατσιασμένο ἡ Παράσχω πάλι ἔπεσε μὲ τὸ κεφάλι κάτω.

— Τί κάνει ὁ Γουλάκης;

— Δόξα σοι ὁ Θεός!

Ὁ γιατρός κύτταξε τὴν Παράσχω, ἐπάνω, κάτω, δεξιά καὶ ἀριστερά, τὴν ἀκροάστηκε, τὴν σφυγμομέτρησε καὶ σηκώθηκε συνωφρωμένος, ζητώντας πετσέτα γιὰ νὰ σκουπιστῇ.

— Χμ!

— Τί εἶνε, γιατρέ μου;

— Ἀσχημα τὰ πράγματα!... Καλὰ θὰ κάνετε νὰ στείλετε τὸν Γούλη μακρὰ... Μοῦ φαίνεται πὼς ἔχει τύφο. Θὰ σὰς γράψω κάτι καὶ αὔριο θὰ ξανάρθω... Θὰ δοῦμε... Προσέξτε τὸ Γούλη.

— Στάχτη νὰ γίνῃ ἡ χωριάτισσα ἐδῶ πού θρέθηκε! εἶπεν ἡ Ρουφουλίνα, καταφοβισμένη... Πῶ, πῶ, γιατρέ μου, αὐτὸ μὰς ἔλειπε! Τί νὰ τὸ κάμω τὸ παιδί μου τώρα;

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ γιατρός ἐβεβαιώθηκε.

— Εἶνε τύφος καθαρὸς καὶ μάλιστα μορφῆς βαρειᾶς, εἶπε.

Ὅλα τὰ συμπτώματα εἶνε καθαρὰ... Καθαριότης χρειάζεται ὅσο παίρνει, ἀπομόνωσης τῆς ἀσθενοῦς καὶ τὸ παιδί σας μακρὰ...

Ὁ Γούλης στάθηκε ἀμέσως στὸ Δήμαρχο καὶ ἡ Παράσχω ἐκλειδώθηκε στὴ σκοτεινὴ τὴν κάμαρη, πού ἔβαζαν τὰ ἄπλυτα τὰ ρούχα. Ἡ Ρουφουλίνα οὔτε ζύγωνε ἐκεῖ.

— Δὲν πάω 'γὼ μέσ' στὴ φωτιά! ἔλεγε καὶ ξανάλεγε.

Καὶ μόνον ἡ κυρά συμπεθέρα, πού πάντα ἔτρεχε σὲ γάμους, σὲ θανάτους καὶ σὲ κακοπάθειες, σὲ πίκρες καὶ χαρὲς, ἐπήγαινε καμμιά φορά, τῆς ἔδινε τὸ γιατρικὸ της καὶ τῆς ἐδρόσιζε μὲ πανιά στὸ ξύδι βουτηγμένα τὸ πυρωμένο τὸ κεφάλι της.

— Ἀχ, τὸ δόλιο καὶ τὸ ἄχαρο!... θρηνοῦσε Ραγίζεται ἡ καρδιά μου... Καίει τὸ κεφαλάκι του σὰν σίδηρο ἀναμμένο!

— Ποιὸς τοῦ εἶπε νὰ τρώῃ ἕνα περιδρόμο; ἀντέλεγεν ἡ Ρουφουλίνα. Ὅ,τι εὔρισκε μπροστά του «χλάπ» καὶ κάτω! Κι' ἔκαμε τὴ σχετικὴ χειρονομία.

— Σώπα, σώπα καὶ μὴν κολάζεσαι, ξανάλεγεν ἡ συμπεθέρα, λυπημένη. Τί εὔρισκε νὰ φάῃ τὸ κακόμοιρο;

Μὰ ἡ Ρουφουλίνα δὲν ἀπαντοῦσε σ' αὐτά. Ἐκανε πὼς καταπιάνεται μὲ μιὰ δουλειὰ ἢ τράβαγε πρὸς τὰ ἔξω.

ΟΠΟΥ Η ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΗΘΕΛΕ

Ἐνα ἀπόγευμα πού ξαναπῆγε ἡ συμπεθέρα ρώτησε τὴ Ρουφουλίνα:

— Τί κάνει ἐκεῖνο τὸ κακόμοιρο;

— Νὰ ἐκεῖ πέρα κοιτῆται.

Ἐμπῆκε τότε μέσα γιὰ νὰ δῇ.

— Τί κάνεις, μουρὴ καφερὴ Παράσχω;

Μὰ κανένας δὲν τῆς ἀπάντησε. Οὔτε βόγγος, οὔτε τοῦ πυρετοῦ τὸ φθσημα.

Ἐσκυψε καὶ κύτταξε. Μέσα στὸ σκοτάδι ἡ ἄρρωστη καὶ τὰ τσόλια της τ' ἄπλυτα φαντάζανε σὰν ἕνα πρᾶγμα.

Ἡ συμπεθέρα ἔσκυψε περισσότερο. Κύτταξε πιὸ καλά. Κ' ὕστερα βγῆκε ἔξω πικραμένη. Τὰ μάτια της ἦσαν γεμάτα δάκρυα.

— Ἀγγελοκρούχτηκε τὸ μαῦρο!... εἶπε. Τὸ πρῶτ' δὲν θὰ τὸ θρῆ... Ἀχ! καὶ τί χαριτωμένο κοριτσάκι, τί ἔξυπνο καὶ τί καλὸ, πὼς πάει ἄδικα τὸ ἄμοιρο!...

Καὶ ξαναμπῆκε μέσα.

— Τί θέλεις, σὺ κυρά μου;... Τί θέλεις, σὺ κοκώνα μου;... Παρασκευούλα μου, τί θέλεις νὰ σοῦ φέρω; ρώτησε τὴν ἄρρωστη.

Τῆς μιλοῦσε μὲ μιὰ ἡμερὴ, γλυκειὰ, χαϊδευτικὴ φωνή.

Ἡ «Παρασκευούλα» ὅμως, φλογισμένη, ἀναίσθητη, μὲ βιασιλεμένα μάτια, σὰν ἄλλους κόσμους νὰ ἐκύτταζε, δὲν ἀκούγε καθόλου ἢ φτωχεῖα κι' οὔτε ἀπαντοῦσε.

Βγῆκε πάλι ἔξω κλαμένη ἡ συμπεθέρα, ζητώντας ἀπὸ τὴ γειτονιὰ ροδόσταμο νὰ τὴν ξεπλύνῃ.

— Ἐλα, μικρούλα μου, ἔλα. Θὰ ρθῇ τώρα κι' ὁ πατερούλης σου, γιὰ νὰ σὲ πάρῃ στὸ χωριό σου.

Ἀλλὰ δὲν ἦρθεν ὁ πατέρας της, ἦρθεν ὁ ἀγγελὸς της γιὰ νὰ τὴν πάῃ σ' ἄλλο, πιὸ καλὸ χωριό. Τὸ πρῶτ' πού κελαδοῦσαν τὰ πουλάκια κι' ὁ ἥλιος ἔβγαινε ὀλόλαμπρος ἀπὸ τὴ θάλασσα, ἡ Παρασκευούλα δὲν ὑπῆρχε.

Κατέβασαν τὸ μικρὸ τὸ λείψανο κάτω στὴν ἀποθήκη πού θάζαν τὰ καλαμπόκια ἄλλοτε, γιὰ νὰ χωρέσῃ τὸν κόσμο πού θὰ πήγαινε, γιὰ νὰ μὴ λερώσουν καὶ τὸ σπίτι.

Σὲ λίγο μαζεῦτηκαν κάτι μαυροφόρες γύρω της καὶ βιαστικά-βιαστικά τ' ἀπόγιωμα ἀποφάσισαν τὴν ταφή.

— Χωρὶς νὰ εἰδοποιήσουμε νὰ ρθοῦνε κ' οἱ δικοί της; εἶπεν ἡ συμπεθέρα.

— Τέτοια ὥρα, τέτοια λόγια!... Πολὺ πού τὸ πονοῦσανε, ἀπάντησεν ἡ Ρουφουλίνα.

Καὶ τὸ ἀπόγιωμα τὴ θάψανε, προπορευομένου γρήγορα-γρήγορα, σὰν νὰ βιαζότανε νὰ τελειώσῃ, τοῦ παπᾶ, κι' ἀκολουθούντων πέντε-ἕξι φτωχοκοκυραίων.

Ἐπῆραν τὸ δρόμο πού ἔβγαινε ἔξω κατὰ τὰ χωράφια, σὰν νὰ τὴν ἐπήγαιναν ἐκεῖ ὅπου ποθοῦσεν ἡ ψυχὴ της, ὄξω ἐκεῖ στὴν ἐξοχὴ, πού τὴν περίμεναν τὰ μούρα καὶ τὰ θύσσινα, ἢ πεταλούδες καὶ τὰ λουλουδάκια.

(Ἀκολουθεῖ)